

Eksperiment: Kuidas jääda ellu võõras koolis? lk 10-11

MIILANG

Hugo Treffneri Gümnaasiumi ajaleht | aastast 1925

aprill 2008

LOOMING

lk 3

Priidu Beier pälvis
Gustav Suitsu preemia

REPORTAAŽ

lk 6-7

Miilangu sõnum HTG
koolimissi valimistel:
Rahu maailma!

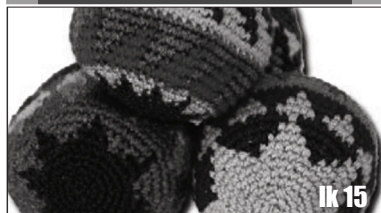
ÕPETAJA

lk 8-9

Jürka usub paljudesse
asjadesse

SPORT

lk 15

Kotijalgpall on
vallutanud HTG
koridorid

Eesti otsib sõdurit!

lk 4-5

JUHTKIRI

Sina pole kole

Kertu Vider

Märtsi keskpaigas Postimehes avaldatud artikkel, kus Valdo Randpere arutleb sinatamise-teietamise probleemi ja leiab, et ka Eestis võiksid kõik sinasõprust sõlmida, on tekitanud meedias suurt poleemikat ja ummistanud arvamusküljed poolt- ning vastuargumentidega sel teemal. Milleks vaielda? Kas ei püüta mitte kõigis demokraatlikes riikides rõhutada kõigi võrdõiguslikkust, olenemata rahalisest, sotsiaalsest või tervislikust seisundist, vanusest või soost rääkimata?

Viisakus ei seisne tingimata selles kaunis mitmusevormis, ka sinatades suudab tsiviliseeritud inimene jääda viisakaks ja mitte kedagi solvata. Juhul muidugi, kui vestluspartner ise ei otsusta solvuda ainult selle peale, et keegi talle „sina“ öelda julgeb, mis on sel juhul juba tema enda probleem. Ebaviisakus ei seisne pigem mitte kellegi poole pöördumise vormis, vaid siiski selle põhjuses ja sisus.

Olen isegi kogenud, kui raske on kedagi, keda mitu aastat teietatud on, järsku sinatama asuda. Kui lõpetasime 9. klassi, soovis seda meie endine klassijuhataja, kes palus end ka edaspidi eesnime pidi kutsuda. Siiani temaga kokku juhtudes ei suuda ma tema soovi tõsimeelselt täita, vana harjumus on visa kaduma.

Eestlastele kui loomu poolest kinnistele inimestele, kes tutvustamata vähestega ise suhtlema kipuvad ja sedagi ettevaatlikkusega ette võtavad, kuluks sinatamine kindlasti marjaks ära. Ükskõik kui erinevad on arvamusel teietamise vajalikkuse suhtes, on fakt, et sinatamine kui familiaarsem vorm mõjub vestluses palju soojemalt ja sõbralikumalt. Mis saaks kellegi sõbralikkuse vastu olla?

Kohustuslik teietamine toimib suurepärase distsiplineerimisvahendina, kui jutt käib koolidest. Väikesed väänikud, kes alailma pahanduste otsa satuvad, vajavad taolist korda, et säilitada austus oma pedagoogide vastu. Vanemaks ja targemaks saades on see kujunenud aga lihtsalt harjumuseks, millel ei pruugi austusega enam mingit pistmist olla. Autoriteet on ju isik, mitte tema nimetus.

Sinaga sõbraks saamine võtab aega, aga olen kindel, et tulevikus, kas või kangesti kardetud inglise keele pealetungi tõttu sinatame kõik rõõmsalt üksteist, kaotamata austust kellegi vastu või solvumata sõbralike uute tuttavate peale.

MIILANGU TOIMETUS

www.htg.tartu.ee/miilang

Peatoimetaja: Kertu Vider
Küljendus: Kaspar Krass/
Ardo Aednik

Veeb: Ardo Aednik
Foto: Karl Haljasmeets
Juhendaja: Age Salo

Toimetused: Ardo Aednik, Lembi Anepaio, Karl Haljasmeets, Annika Häidberg, Kristjan Jasinski, Kristjan Jekimov, Madis Järvekülg, Triin Kaasik, Kaspar Krass, Katrin Köbas, Triinu Lukas, Krista Ninaste, Robert Nutt, Sandra Oksaar, Valdur Rosenväld, Maria Sootak, Andero Teras, Merilin Väärtnõu

Kes põhjendab põhjusetuse?

Lähem kooli, näen klassis jälle tavapärasest vähem inimesi- kes on reisile läinud, kes haige, kellel on hoopiski kolmas põhjus. Jah, puudumine on probleem, millega tuleb tegeleda. Kuid kas arstitõenditelt üleminek vanema tõenditele lahendab probleemi?

Merilin Väärtnõu

Olukord Tallinnas ongi just selline - arstid ei väljasta õpilastele enam puudumistõendeid ja õpilased võivad puududa koolist ainult vanema tõendiga. Sellisel muudatusel on aga mitu halba külge.

Vanem pole alati arst

Arstitõenditelt vanema tõendile üleminekuks peab olema õpilaste ja õpetajate vaheline usaldus väga tugev, kuna õpetajad peavad kindlad olema, et vanema tõendit ei ole võltsitud. Hugo Treffneri Gümnaasiumi direktori Ott Ojaveeri arvates sellist usaldust kõikide õpilaste ja õpetajate vahel ei ole. Seda on näha sellest, et paljud õpilased ei suuda koolikohustusi täita ning puuduvad põhjusega või võltsitud tõendi alusel. Lisaks kirjutavad vanemad tõendeid välja palju kergekäelisemalt kui arstid seda teevad. Et vältida seesugust kohustustest kõrvalehiilimist ja suurendada tõendatud puudumiste arvu, ei tohiks lasta arstitõenditel õpilaste elust ära kaduda.

Lapsevanem pole enamasti piisavalt pädev otsustamiseks, kui haige on tema laps. Ta võib õpilase liiga vara või hoopiski liiga hilja kooli lubada. Haiguse määramiseks on vaja ikkagi professionaalide hinnangut. Järelikult seab selline seaduse muudatus pikemas perspektiivis ohtu mitmete õpilaste tervisele.

Vastutustundlik suhtumine

Hugo Treffneri
Gümnaasiumi
õppeala-
juhataja

Aime Punga sõnul tuleb õpilasi kohelda võrdväärselt täiskasvanutega, kool on ju siiski ettevalmistus reaalseks eluks. Seda süvendab veelgi asjaolu, et ligi pooled treffneristid on juba täisealised. Neil on samasugused õigused ja ka kohustused nagu täiskasvanul. Järelikult peavad kooliõpilased oma puudumisest kooli teatama ning tooma haiguse korral klassijuhatajale arstitõendi, täpselt nii nagu ülejäänud täisealised ühiskonnaliikmed seda teevad, kuid seaduse muudatuse korral hakkavad täiskasvanud inimesed koolist puuduma vanema tõendi alusel, mis on üsnagi ennekuulmatu.

Arstitõendite kadumine võib mõnele õpilastele ka positiivne tunduda, sest arsti juures ei pea enam eraldi tõendite järel käima. See on ainus pluss üleminekul vanemate tõenditele, mis ometigi ei kaalu üles kõiki eelnimetatud probleeme.

Täiskasvanud, kas ka põhikoolis?

Me oleme peaaegu kõik täiskasvanud ja vanema tõendi alusel puudumine ei tundu õige. Lisaks hakkavad vanemad oma lapse tervise üle rohkem otsustama kui pädevamad arstid. Peame arvestama ka sellega, et arstitõendid kaotatakse ära ka terves põhikooli astmes, kus on õpilased veelgi vastutustundetumad, loomulikult hakkab siis suurenema põhjusega puudumiste arv. Sellespärast ma arvangi, et arstitõendite üleminek vanema tõendile tuleb kindlasti ära hoida. Ka direktor Ott Ojaveer ei toeta üleminekut vanema tõendile: „Ma teen kõik, mis minu võimuses, et sellist asja mitte lubada.“

foto: Karl Haljasmeets

Beieri saatmata kirjad on teele läkitatud

Ühel hämaral veebruari õhtupoolikul otsustasime minna Zavoodi, võtta aega ja arutleda meie kunstilooõpetaja Priidu Beieri uusima luulekogu „Saatmata kirjad” üle.

Sandra Oksaar & Kristjan Jekimov

Raamatu esmakordsel kättevõtmisel jääb silma huviäratav ja stiilne kujundus, mille on teinud Piia Ruber. Läbivalt on teoses oluline ka pilt, mis ilmestab teksti ja pakub silmale rõõmu.

Helgelt nukker

Luulekogu algab väga kurva luuletusega „Saatmata kirjad” ning selline alatoon jääb püsima viimaste lehekülgedeni. Samas ei kao Beierile omane huumorimeel ja lootustandev jõulisus. Kogu lõppeb luuletusega „Papliebemed“, mis jätab lugejaile meeldiva enesetunde. „... ja papliebemed heljumas õhus sind üleni endasse mähkides.“

Varieeruvad rõõm ja nukrus

Kirjanik pakub meile erinevaid teemasid ning tõstatab probleeme, mille üle juurelda. Kuna luuletused pärinevad suurest ajavahemikust 1976 – 2000, siis mõtteid on mitmesuguseid. Üks nendest on kaotatud armastus, mis jookseb punase niidina läbi suurest osast tema töödest. Lisaks sellele esitab ta meile ka kõrvalteemasid, näiteks isamaa-armastus ja tavaliste inimeste mured. Tartlasele võivad äratundmisrõõmu pakkuda teoses esile

toodud tuttavad kodulinna paigad. Võime lugeda, kuidas talv valitseb Tammelinna ja Tähtveres, üks luuletus nimetatud koguni pealkirjaga „Herne tänav, maja number 23“. Huvitav, kes seal praegu elab?

Murepiisaline prints

Probleemidena toob Beier välja inimese pimeduse ilu ning headuse äratundmises ning vajaduse uue intelligentsi järele: „Ja ahastades nüüd ma palun, et võiks veel ime sündida“. Kirjanik kasutab mitmeid erinevaid stiile, mis muudavad raamatu nauditavaks kõikidele luulesõpradele.

Beier avab meile ukse, mis viib sügavale tema hinge. Külmaks ei jäta need luuletused kedagi. Kui tsiteerida Hanno Valdmanni, kelle artikkel on kogu tagakaanel, siis Priidu Beier on nagu muinasjutuprints, viisakas ja delikaatne.

Pilt Priidu Beieri luulekogumikust.

GUSTAV SUITSU PREEMIA

14.märtsil andis Tartu abilinnapea Jüri Sasi HTG-s Priidu Beierile üle G. Suitsu nimelise stipendiumi. „Saatmata kirjad“ valiti kuue luulekogu seast välja ja 25 000 kroonine stipendium määrati just Beierile. 5-liikmeline komisjon leidis Beieri luule olevat suitsuliku ja tartuliku. Lisaks sellele olulisele preemiale on meie kunstiajaloo õpetaja võitnud ka J. Liivi nimelise auhinna. Önnitleme ka omalt poolt ja täname meeldiva luulekogu eest.

RETRO-RETRO-RETRO

Nostalgiline kohvik
vaade hoovile
istun vana kunde
viini toolile

jalas retropüksid
veidi kulunud
kust tuul talvel läbi
vingelt ulunud

tellin tassi kohvi
retromaigulist
ootan erutuse
hinges vaibumist

laskun meelisklusse
kooki näsides

siia tuleme kõik
elust väsides

kardinad on priimad
lahe vana stiil
ebamaine maik suus
hõõgval sigaril

stiilsed vanad lühtrid
tolmutortides
oigan silmad kinni
hambaid torkides

vana Straussi valsi
pehmeis lainetes
heljun üle Doonau
rõõmukarjetes

1989

Vaid iga neljas valaks verd

Tänu peatsele gümnaasiumi lõpetamisele on ajateenistuse teema leidnud kindlasti oma koha paljude treffneristide mõtetes. Sel teemal on olnud mitmeid tuliseid arutelusid, selgust pole senini, mis oleks parim lahendus meie riigile.

Karl Haljasmets

Kohustusliku ajateenistuse kaotamist kommenteerides on endine Kaitseväge juht Tarmo Kõuts öelnud: „Ääretult oluline on, et riigikaitset ei lõhutaks ära seni ehitatud, sest Eesti riigikaitse tegelik alus on rahva tahe ning oskus oma riiki kaitsta.” Niisiis, tänu ajateenistusele peaks suurenema selle läbinud inimeste kaitsetahe. Ometigi, kogu aastakäigust sõjaväkke minevate meeste protsent on umbes 25. Nemad on minu arvates just need mehed, kelle kaitsetahe on piisav, nemad on valmis võitlema ning sõjaväeteenistuse läbimisega tahavadki nad näidata oma isamaa-armastust. See on õilis, aga nüüd peab hoopis rohkem muretsema nende 75% meeste pärast, kes ajateenistust ei läbi.

Eeskujuks Soome?

Erinevatelt inimestelt arvamust küsides tuli väga tihti esile Soome näide - tänu kohustuslikule ajateenistusele suutsid nad endisele Nõukogude Liidule vastu astuda ning jääda iseseisvaks. Antud väidet pidas tähtsaks ka meie kooli direktor. Praegugi on Soomes kohustuslik ajateenistus ning

me peaksime sellest eeskujut võtma. Ainult seal läbib 80% Soome meestest selle, Eesti 25% vastu, millest teenistuse lõpuks jääb alles

20%, ülejäänud tunnistatakse kõlbmatuks. Eestit Soomega võrrelda ei ole

ka veel sellepärast paslik, et nende kaitsekontseptsioon on meie omast hoopis erinev. Soomlased on hoidunud sõjalistest liitudest, Eesti seevastu on 2004. aastast NATO-liige. Alusdokumendiks on NATO-I Põhja-Atlandi leping, kus V artiklis on öeldud, et relvastatud rünnakut ühe liikmesriigi vastu tuleb käsitleda rünnakuna kõigi vastu. Ma ei taha sellega küll öelda, et Eesti peaks üldse ära unustama enda kaitse, sest lähtutakse ikka arusaamast, et rahvusvahelist rahu ja julgeolekut saab tugevdada ainult see riik, kes on selgesti väljendanud tahet ennast kaitsta ja kellel on arvestatav kaitsevõime. Lihtsalt praeguses olukorras pole väga suurt kasu nendest vähestest meestest, kes kohustusliku ajateenistuse läbivad. Reservistidest, keda kohustuslik

ajateenistus toodab, on aga isegi endise Balti Kaitsekolledži ülema, brigaadikindral Michael H.

“Mina tahtsin kunagi sõjaväkke minna, kuna toit oli tasuta ja lisaks sai pauku lasta.”

Viljar Veebel

5 aastajooksul teenistuse läbinud noored ja sedagi ulatuslike mööndustega.

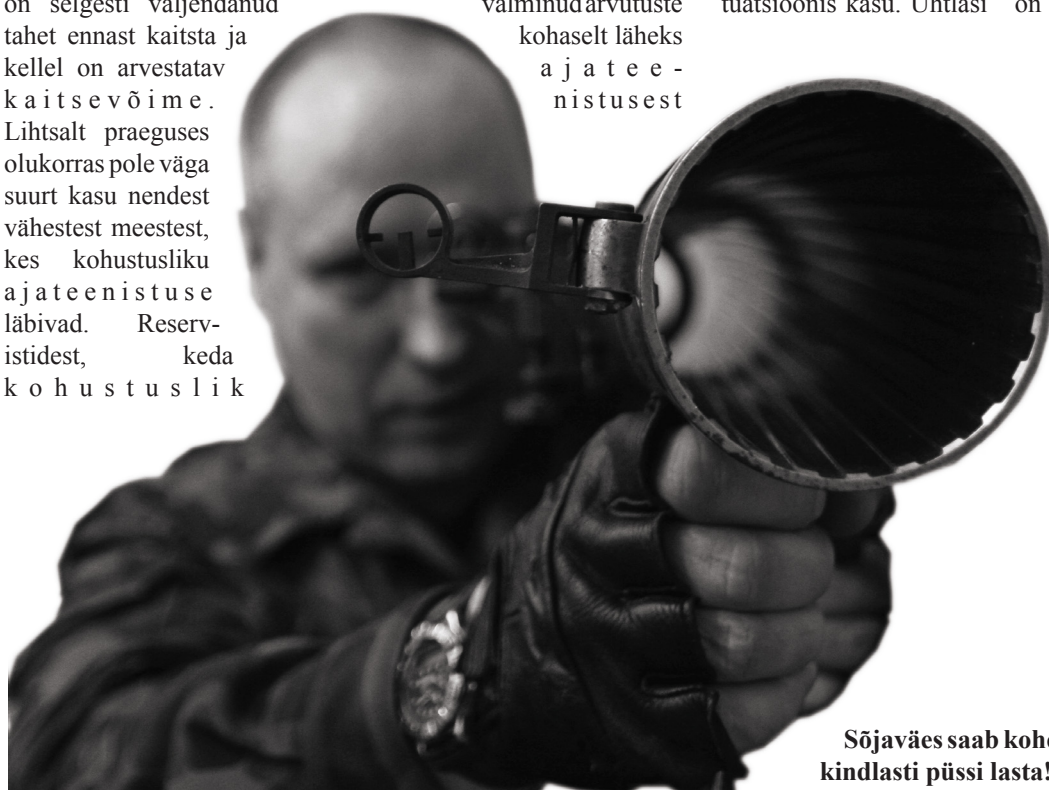
Eesti “tilluke” kaitse-eelarve

Üks suurimaid pooltargumente kohustuslikule ajateenistusele kõlab, et vabatahtlikest koosneva elukutselise sõjaväe ülalpidamine on Eestile liiga kallis. Siiski ei kajastu riigieelarves kohustuslikku ajateenistust läbivate noormeeste alternatiivkulu, mis on konservatiivsete arvutuste kohaselt igal aastal ligi 160 miljonit krooni. Kaitseväge peastaabis valminud arvutuste kohaselt läheks ajateenistusest

loobumise korral Eesti palgaarmee maksma 8,75 miljardit krooni, võrdluseks praegune kaitse-eelarve: 4 miljardit krooni. Seda näidet toodi ka mitmete õpilaste poolt. Siiski, need arvutused seati kohe kahtluse alla pärast nende avaldamist. Kaitseministeeriumi avalike suhete osakonna juhataja Madis Mikko sõnul on seda raske kommenteerida, kuna see peegeldavat rohkem peastaabi isiklikku seisukohta. Võrdluseks võib tuua Bulgaaria, mis läks üle kutselisele armeele ning see läheb Eesti rahas maksma neile umbes 300 miljonit krooni. Sellest võib järeldada, et meie 8,75 miljardit on selgelt üle paisutatud.

Süsteemi puudulikkus

Sõjaväega peab noor saama julguse, enesekindluse ning ühtlasi ka elementaarsed oskused, tänu millele oleks temast isamaale kriisisituatsioonis kasu. Ühtlasi on

Sõjaväes saab kohe kindlasti püssi lasta!

Eesti vabaduse eest?

sõjaväe eesmärk anda inimesele isamaa kaitsmistahet. Olles rääkinud hiljuti ajateenistuse läbinud inimestega, võin öelda, et nende austav suhtumine riiki kompenseerib peastaabi vassimise teemal, kui kallis on ajateenistus tegelikult.

Jääb küsimus, kui efektiivne on kohustuslik ajateenistus hetkel riigi seisukohalt? Ants Laaneotsa tsiteerides on totaalkaitse paljusküsi KOGU rahva vaimse, füüsilise ja majandusliku potentsiaali ärakasutamine. Ajateenistuse läbib lõpuks natukene alla 1/5 aastakäigu meestest. Siin totaalkaitse riigikaitse süsteemina minu arvates kindlasti ei toimi, kuigi potentsiaali oleks. Ma nõustun ka sellega, et ainult NATO abile tulevase sõjalise konflikti puhul lootma jääda ei tasu. Ükski kaitse süsteem pole täiuslik. Võttes Soomet eeskujuks, on totaalkaitse tõesti parim

võimalikust, aga selleks, et see toimiks, peab ajateenistuse läbima küll mitmekordselt rohkem mehi kui praegu.

Elavnev seltsielu!

Ise kavatsen kindlasti sõjaväkke minna. Minu isiklikku suhtumist ajateenistusse peegeldab hästi Tartu Ülikooli rahvusvaheliste suhete õppetooli lektor Viljar Veebli kommentaar kohustusliku sõjaväeteenistuse kohta: "Minge ja võtke sellest sõjaväest viimane välja. Mina soovitan teil minna. Minge ja tehke nalja. Kunagi hiljem on ka aega raha teenida ning tööl käia. Mina tahtsin kunagi sõjaväkke minna, kuna toit oli tasuta ja lisaks sai pauku lasta." Eriti sügavalt jäi mulle hinge ühe tütarlapse väide, et mundris poisid teevad ju kõik tüdrukud põlvist nõrgast! Seda võimalust mina isiklikult endast mööda lasta ei kavatse!

KÜSITLUS

Kas ajateenistus peaks olema kohustuslik?

Poisid (vastas 69)

jah - 44

ei - 25

Tüdrukud (vastas 107)

jah - 93

ei - 14

Kas kohustuslik ajateenistus on sooline diskrimineerimine?

Poisid

jah - 17

ei - 52

Tüdrukud

Jah - 5

ei - 102

TOIVO LIPSTOK, leitnant

Üks füüsiliselt heal tasemel mees, kes tunneb armastust isamaa vastu ja vajadust seda kaitsta, peaks ajateenistuse läbima! Meil ei kao kohustuslik ajateenistus mitte kuskile, meie riik on selleks liiga väike ja see ressurss, mis meil on, seda tuleb maksimaalselt ära kasutada.

TÕNIS LUKAS, haridusminister

Kohustuslik ajateenistus on vajalik! Vabatahtlikult kõik ei lähe! Aga vastavat sõjalist ettevalmistust, nagu ka oskust kaaslastega koos tegutseda, on tarvis kõigil noortel meestel, et nad ei muutuks kaitsetuks "kahurilihaks". Vaba mehe tunnuseks on see, et ta oskab relva kanda.

JUHAN KINKS, abiturient

Kohustuslikust ajateenistusest arvan väga hästi! Kui riik ei taha toita oma armeed, siis varem või hiljem hakkab ta toitma oma vaenlase armeed! Sõjaväes õpivad inimesed ennast tundma, saadakse teada, kuidas käitatakse kriitilistel hetkedel. Ma arvan, et see on igale mehele kasulik!

Missi kõrged kontsad loovad

Kõnnin koolis ja näen stendil plakatit “Koolimiss 2008”. Loen ja naeran sõbrannale, et ei tea, kes see hull küll sinna tahab minna. Järgmisel vahetunnil jooksevad minu juurde Eva ja Katrin palvega, et tuleksin missivõistlustele kandidaadiks. Kuna mul pole südant neile kohe resoluutselt „ei“ öelda, saavad nad vastuseks: “Ma mõtlen veel”. Tagajärg...

Triin Kaasik

Teisipäev, „Pitsis” riieteproovis. Kõik saame valida endale esinemiseks ühe kostüümi, mille peame kahjuks pärast ka tagastama. Aga riidepoes pole tüdrukud üldse hoos või mis? „Aaah... see on nii lahe! Appi, ma ei saa seda seljast ära!” Kommentaare on igasuguseid (ma ei välista ka ennast). Aga meeldiv on see, et kõik aitavad üksteist, keegi ei bitchi, seltskond sobib suurepäraselt! Pärast peame veel kooli tagasi ürituse proovi minema. Harjutame seal ühistantsu, mis tuleb minu meelest kohutavalt välja!

Varajane närveerimine

7.40: Sammun auto poole nagu kaamel, kõik tarvilikud asjad õhtuks juba kaasas, sest tiheda ajakava tõttu koju ei jõua.

16.15: Vist tuleb hakata vaikselt liigutama? Olen üks, kuna kõik teised on veel tantsutrennis. Ja mina.. mul polnud jälle aega trenni minna ja just sõin ära ühe suuure vastlakukli. Miss missugune! Aga okei, kostüümid vajavad planeerimist.

18.00: Teised kandidaadid

Küsimustele vastamine oli väga raske.

said juba tunni aja eest vabaks ja kõik suudavad end õigeaks ajaks valmis sättida. See selleks, kuuleme ukse taga kuidas Kaie ja Ardo alustavad õhtuga. Mida nad küll nii kaua räägivad? Vaikselt hakkab halb... Olen üsna närvis ja ei suuda üldse paigal püsida. Ent ma pole ainus. Vaatan meid kõiki ja mõtlen, et võistlus on ikka päris tasavägine, kõik on

uskumatult kenad ja armsad. Siis ongi aeg punasele vaibale asuda.

Esimesed sammud vaibal

18.05: Esimene reaktsioon – appi, kui palju rahvast on vaatama tulnud! Teeme esimese ringi ära. Oh, õnneks keegi ei kukkunud, või samas... äkki oleks pidanud kellelegi jala ise ette panema?

Ei... ma ei ole õel, peale selle armastan lapsi ja loomi ja soovin rahu maailmale nagu õige miss kunagi. Sellega lõpeb meie esimene voor. Nüüd kibekähku riideid vahetama ja selga tantsuseelikud.

18.45: Tants tantsitud, on meil natuke aega. Õhtukleidid on ka juba seljas, kuni Jette leiab laualt kübara koos järgmise vooru küsimustega. Mida õnne! Kõik hakkame neid kiiruga lugema ja koos vastuseid läbi arutama. Appi! Kes ma tahan olla ajaloo? Margareth Thatcher? Kes too on? Inglismaa kunagine peaminister. Mis ta tegi? Ma ei tea. Millist romaani ma tahan, et oleksin kirjutanud? Ee... tahan ma üldse seda? „Uhkus ja eelarvamus”? Ei tea, pole lugenud. Harry Potter? Ei. Küsimused-vastused käivad läbisegi, aga enam-vähem saame asja läbi arutatud (tegelikult peab see saladus olema, nii et kuss. Eva ei tohtinud teada saada – nii mainis Riina vähemalt). Aga nüüd on juba veidike kindlam viimane kord sinna publiku ette minna.

19.13: Lõpuks jõuab kord minuni. Hingan sügavalt sisse ja üritan rahuneda, viimane kord publiku ees ikkagi. Saaks selle vooru normaalselt läbi, on kõik! Ardo kutsub mind lavale. Jube ebamugavad kingad on, ainus mõte peas on mitte kukkuda. Kuid läheb hästi, veab. Vastan küsimuse ära ja kõnnin, naeratus näol, publiku eest minema.

Pääsemine

19.17: Jõudes tagasi klassi vallandub vabastav ohe, rahulikkus hakkab lõpuks tagasi tulema. Lepime veel kokku, et võitja torti sööme kõik koos (hiljem selgus, et see oligi kõigile). Lõpp on

tantsusammul rahu maailma

ÜKS KÜSIMUS VÕITJALE

Missugust sõnumit kannad sina endas?

Traditsiooniliseks misside missiooniks on alati olnud rahu maailma. Eks minagi soovi, et see nii oleks, aga tegelikult on minu peamiseks eesmärgiks väärtustada Eesti noorte seas õppimist ja kvaliteetse koolihariduse tähtsust edasises elus.

lähedal! Žürii läheb otsustama ja ka meie võime nüüd asuda teiste juurde bändi nautima. Ainus, mis nüüd veel tütab, on väsimus.

19.42: Auhinnatsereemonia. Publiku lemmikuks osutub Jette. Minu meelest igati sobiv valik. Siiras, enesekindel ja isikupärane. Säravaima naeratuse eest saab ka Kaisa armsa mängulooma koos diplomiga. Teine printsess – Liis, esimene – Jette. Ja meie Hugo Treffneri esimene ametlik koolimiss on – (Ootusärevus? Trummipöörin?) Eveli! Võitja reaktsioon on väga missilik. Käsi rinnale. Ahmib õhku. „Mina? Aah..“ Ja saab omale nii pärja pähe. Kui aus olla, siis vähemalt ka minu lemmikuks osutus Eveli. Tal oli kõige enam seda nii-öelda missigeeni. Särav lai naeratus ja pikad jalad.

Vaevaline kodutee

21.12: Kuna mu õige buss on juba läinud, pean oma kaamelikuhjaga kõndima päris pikalt porisel teel. Väga porisel. Pime on ja ma ei näe üldse, kuhu astun. Kokkuvõtteks suudan ma vist igasse lompil astuda. Ja missugune reaktsioon! Iga kord kaasneb kiljatus. Missivärk oli vist külge jäänud? Ei tohiks järgmine kord sellisest üritusest

osa võtta? Aga ei... tegelikult oli päris omaette kogemus ja nalja sai ka. Absoluutselt ei kahetse. Järgmisel korral olen ennatlike järelduste tegemisega ettevaatlikum.

29. märtsil valiti Club von Überlingenis Eesti Koolimiss 2008. Tiitli pälvis Tallinna Lasnamäe ühisgümnaasiumi 11. klassi neiu Leanika Möls. Publiku lemmikuks valiti Liisi Org.

Esimeseks printsessiks valiti Haapsalu gümnaasiumi 9. klassi tüdruk Sigrid Hänni ning teiseks printsessiks Kärolin-Lii Kaljula Kärdla ühisgümnaasiumi 10. klassist. Allikas: SL Õhtuleht (29.03.08)

MIILANGU LEMMIK

Miilangu ajakirjanikud panid pead kokku ja otsustasid üheskoos oma lemmiku valida.

Miss Miilang 2008 on Jette Feigenbaum!

illustratsioon: Kaspar Krass

HTG Koolimiss Eveli ja teised missikandidaadid ei pelga pärast konkurssi torti süüa.

3x foto: Valdur Rosenväld

Jürgensteini mõttemaailmas on jõ

Juba peale vaadates tundub, et see inimene on palju näinud. Järjekordselt Temaga suurel vahetunnil raamatukogu kõige tagumises nurgas istudes püüdsin sotti saada, mis on kujundanud sellise isiksuse, nagu seda on õpetaja Jürgenstein. Lahkudes tundsin, et olen endagi jaoks midagi juurde saanud.

Triinu Lukas

Lapsepõlv maal, Pärnu lähedal Audru vallas Ridalepa külas tegi õpetajast loodusearmastaja – nii suure, et koduloomadeks olid isegi vares ning ronk, tihedad olid hulkumised rabas – ja see tipnes esimese kõrgharidusega bioloogias. Kodukohas olid ümberringi jõgi, kus ujumas käia, metsad, kus hulkuda, kaks korda nädalas veedeti aega kolhoosiklubis, kus rändkino käis kaks korda nädalas filme näitamas ja see oli kultuuriliselt oluline sündmus.

Et kodus oli suur raamatukogu ja linnas vanaisa, kellelt raamatuid laenata, tekkis lugemishuvi juba üsna noorest peale. Ka malemäng, kalapüük ja reisimine – pikad matkad mitmetes Siberi kolgastes – on Talle alati südamelähedased olnud.

Sooviks saada kalateadlaseks

Kohanemine linnaga algas siis, kui noor Toomas pärast kaheksat klassi maakoolis Pärnu I Keskkooli läks. Kohanemine olla esimesel poolel aastal kaunis raske olnud, sest, maalt tulnud, ei võetud Teda alguses kohe omaks, võib-olla sellepärast, et mõned arusaamad olid naiivsed. Järgmised kaks ja

pool aastat läksid jällegi väga hästi.

Aga ülikooliaeg oli rahutu. Sel ajal võeti vastu seadus, et iga noor, ka tudeng peab kaks aastat teenima Nõukogude armees. Järgnes üks aasta ülikoolis ning 2 aastat – alguses pool aastat Omskis ja hiljem poolteist aastat Afganistanis Kabulis – sõdurielu. Koju tagasi jõudnud, algas aeg, kus Ta elust tõeliselt mõnu tundis. „Matkasin palju – talvel üks talimatku suuskadega näiteks Uuralitesse, kevadvahelajal kõrbematku Kesk-Aasiasse. Nii palju oli teha, et isegi naisevõtmine lükkus suhteliselt pikalt edasi, kuigi

paljud kursusekaaslased tollel ajal abiellusid.”

Pärast ülikooli järgnes töö bioloogiaõpetajana, aga mingil hetkel hakkas tunduma, et midagi on puudu – siis sai omandatud teine kõrgharidus teoloogias. „Kui hiljem mõtlen, et mis see põhipõhjus oli, siis üheks olulisemaks põhjuseks ehk oligi aastatel 1983-1985 poolteist aastat Afganistanis, kus kohalikud moslemipoisid olid mu esimesed religiooniõpetajad,” arutles õpetaja.

„Ma usun päris paljudesse asjadesse.”

Räägime usust. Ta on luterliku kiriku liige ja võtab

seda õpetust üsna tõsiselt. Usk tähendab Tema jaoks seda, et Ta on enda jaoks teatud põhiasjad paika pannud ja tänu sellele võimeline uurima ja omaks võtma aspekte ka teistest usunditest. „Ma tean, et seal on palju vaieldavat ja ebaselget, aga mulle tundub, et tänu sellele otsusele on mul lihtsam leida dialoogi erinevate maailmavaadetega ja usaldada oma kolleege, oma õpilasi, oma sõpru.”

Poliitika kui elukogemuse kanaliseerimine

Jürgenstein arvab, et tegelikult Ta poliitikasse veel päris läinud ei ole. „See on

Õud uskuda paljudesse asjadesse

Taavet versus Koljat - õpetaja Jürgenstein (paremal) maletamas koos oma keskmise lapsega.

niisugune kuhugi vahepeale jäämine.” Pedagoogina on Ta Treffneris kümme ja eelnevalt veel viis-kuus aastat töötanud, aga alati tundub, et õpetajatöö kõrvale mahub

mingi väljakutse, mis tavaliselt kestab kolm kuni viis aastat. Maailmaparandamise mõte on ka aeg-ajalt esile kerkinud. Kui 2005. aasta kohalikel valimistel volikogusse valiti,

oli see mõneti üllatav, aga „Olen püüdnud Tartu linna haridusprobleemidega kursis olla ja midagi soovitada ja midagi teha,” sõnab Ta.

Küsimuse peale „Miks

just Sotsiaaldemokraatlik Erakond?” vastas Jürgenstein, et Tema parteisse astudes oli tegemist veel Mõõdukatega. Pigem on see kuuluvus tunnetuse tasandil - Ta on tunnetanud teatud hingelist lähedust ja natuke äpu ja väga ettevõtlik „on ka kunagi olnud” ja tundub, et see erakond hoolitseb selliste inimeste eest ja mõte nende eest hoolitseda on Talle päris lähedane. „Hetkel ma teen rõõmu ja huviga seda tööd.”

Nooruse hobisid ei pelga tänagi

Üks laps on juba suur, aga kaks veel väikesed - üks esimese klassi õpilane, teine 5-aastane. „Suur laps saab enamasti ise hakkama ja sageli võib-olla minu juuresolek segabki teda, aga väikestega tuleb päris palju tegelda,” nendib Ta. Näiteks Joonas (1. klass) õpib malemängu ja poissi aidates veedab Ta üsna palju aega. Vahel sõidavad nad linnast välja. „Hiljuti soetasin endale Emajõe peale mootorpaadi ja tegelen uuesti nooruse hobi - kalapüüdmisega.”

Õpetaja sooviks, et Tema lapsed kogeksid mõningad asjad koos Temaga läbi, et neil oleks mingil moel elukogemus olemas. Oluliseks peab Ta neile edasi anda selliseid lihtsaid asju nagu perekonnas üksteisest hoolimine ja loodusearmastus. „Et neil oleks alust elus valikuid teha,” on tema põhiline soov.

Kui õpetajal enda jaoks natuke aega tekib, siis püüab Ta midagi lugeda või surfab vahel lihtsalt Internetis. „Natuke püüan sporti teha, vahel tunnetan, et teatris, kinos on saanud vähe käia - kultuuri pool on natuke hooletusse jäänud - aga vabandusi leiab alati.”

foto: Karl Haljasmets

ARVAMUS

Jürka tunnis tundsin end alati kõige paremini, sest seal puudus tavapärane range õhkkond. Õpilaste arvamusi või ideid ei tee ta kunagi maha, vaid pigem püüab esitada võrdväärseid vastuargumente, et klassis tekiks elav diskussioon, milles kõik osaleda tahavad.

Meenutab natuke Sokratese „Ämmaemandakunsti” (kes ei tea, küsigu ise õp. Jürgensteini käest), eks ole? Tähtsaim omadus õpetaja puhul ongi ju, et ta oskaks õpilased iseseisvalt vastuseid otsima panna, mitte ei piirduks lõplike faktide pähekallamisega, kuni teadmistest üle hakkab ajama.

MARKUS PAU, õpilane

Kuna religiooni- ja filosoofiastunde on suhteliselt vähe, siis ei jõua kaugeltki kõik huvitav, mis võiks, õpilasteni. (Vahemärkus: magage kodus, mitte Jürka tunnis!) Kui tähelepanelik olla, siis märkad varsti, et Jürgenstein ise on vähemalt sama lahe ja huvitav kui aine, mida ta õpetab.

Taani Daniel ja Tihemetsa

Hommikul unise peaga valesse kooli sattumine tundub küllatki ebareaalne, aga mitte võimatu. Aga kuidas reageerivad sellele kaasõpilased, õpetajad ning direktioon? Uurisime.

Ardo Aednik

Kell kaheksa, koos tunnikellaga algas ka minu koolipäev. Kaastoimetaja Triin, kui endine Kommertsgümnaasiumi õpilane esitles mind inglise keele tunni alguses kui vahetusõpilast Taanist. Minu nimeks sai Daniel. Pärast tutvustamist jättis Triin mind klassi, tundsin end kui tundmatus kohas vette hüpaja.

Smuk fyr af Danmark

Vastuvõtt oli soe nii õpilaste kui õpetajate poolt. Tekitasin klassis suurt ärevust – üllatuslik vahetusõpilane Taanist, kelle tulekust ei olnud ette teatatud. Korduvalt leidis õpetaja end vabandamas klassi pärast, küll selle eest, et kodutööd tegemata või õpilaste passiivsuse tõttu. Vahepeal isegi õpetaja manitses õpilasi eesti keeles: „Käituge nüüd ometigi väärikalt, meil on ikkagi võõramaalane, ärge näidake nüüd ennast halvast küljest.“ Kuna tunnis oli parajasti teemaks eesti õppekorralduse arutamine ning loeti ette

Kuigi sügisel sai antud vanne, et Härma tšikke ei sebi...

esseid, paluti ka minul rääkida oma n-õ. kodumaa, Taani õppekorraldusest. Olukord oli koomiline, kuna mul ei olnud õrna aimugi, kuidas Taanis asjad käivad. Teooria ei tundunud eneselegi usutav.

Terve tunni vältel valdas väike hirm, et mida ma teen, kui keegi peaks juhtumisi küsima mingit taanikeelset väljendit. Suudaksin küll midagi improviseerida, aga kas ka seda korduvalt ühtmoodi korrates? Raskusi valmistas ka ignoreerida eestikeelseid repliike ja nalju, milledest tunnis puudust ei olnud.

Mis? Ei olegi Taanist?

Tunni lõppedes tundis veel õpetajagi väga suurt huvi minu edaspidise käekäigu kohta Eestis. Millele vastates šokeerisin kõiki oma aktsendivaba eesti keele oskusega: „Aga tegelikult ma ju ei ole Taanist.“ Klass oli hämmingus. Kas ma siis tõesti n ä e n

välja nagu üleslöödud ja hästi hoolitsetud välimusega Taani kutt, et uskuma jäädi?

Intriigid Härmas

Jõudnud kiiruga Miina Härma kooli, asusin infostendi ette, et vaadata tunniplaani. Tuleb tunnistada, et nende süsteem on hulga keerulisem kui meil. Kulus paar minutit, kuid tundi, kuhu ma sattuma peaksin, teada ei saanudki. Otsustasin, et olen 10b klassi õpilane, mis muide on härmas humanitaar klass, oh õudust!

Hilinesin tundi umbes 5 minutit. Tormasin klassi ja vabandasin üle klassi hilinemise pärast, ise samal ajal klassis vaba kohta otsides. Asusin vaba istekoha poole, teel möödusin õpetajast ning vabandasin personaalselt ka tema ees. Olles süvenenud päevikusse puudujate märkimisse, ei pannud ta mind tähelegi. Kaasõpilaste seas tekkis segaduslik sumin ning uuriti üksteiselt, kellega tegu. Ehk uus õpilane?

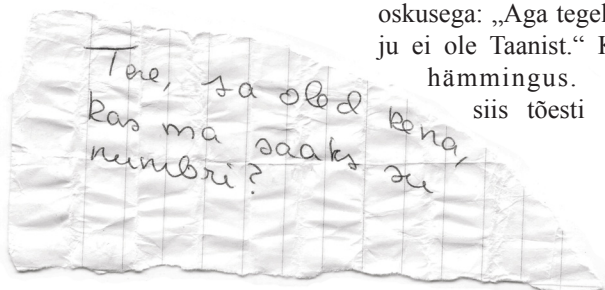
Õpetaja alustas tunniga,

kui äkki tema jutt peatus. Ta silmas mind üle prillide, küsides: „Kas sa oled kogu aeg seal istunud?“ Klass hakkas naerma. Seejärel küsis ta minu nime, tutvustasin end tagasihoidlikult Mihkel Saarena. Mille peale klassis kostus naeru ning hüüe: „Mida!? Jälle üks Mihkel või?“ Seejärel uuris õpetaja, et mis koolist ma tulen, esimese hooga ei tulnud mul midagi pähe ning vastasin tagasihoidlikult: „... teisest koolist.“ Klass pahvatas naerma, õpetaja aga päris: „Väga huvitav.. aga koolil on ju ometigi nimi ka?“ Nüüd oli mul ka vastus: „Olen Tihemetsast.“ Klass ei olnud eelmisest situatsioonist veel naeru lõpetanud, kui uuesti naerma puhketi. Õpetaja jätkas: „Ja nüüd jäädki siia?“ Klassist rõõmustavalt üheskoos: „Jah!“ Õpetaja oli hämmingus ja segaduses ning vabandades läks direktorilt uurima, miks talle uuest õpilasest teatatud polnud. Direktor oli nõupidamisel ning õpetaja jätkas tunniga.

ÕOV kapid tõttavad appi

Oli möödunud nii 10

Tihemetsa Mihkel lõi Härma tüdrukute seas laineid.

Mihkel ei leia õiget kooli!?

minutit, kui uksest tulid sisse suured jõmmid. Nendeks olid õpilasomavalitsuse liikmed eesotsas presidendiga, kes olid teada saanud minu kohalolekust ning vägagi ähmi täisläinud. Unustanud esimesel korral koputada, pidid nad klassi sisenema kaks korda. Nõudnud klassist Ardot, ajasid kapid õpetaja segadusse, kes sõnas: „Aga meil ei ole siin ühtegi Ardo nimelist.“ Osutati minule, mille peale õpetaja vastas ebesekindlalt: „Ei, tema on Mihkel!“ Olukord oli niigi segane ja ma otsustasin oma identiteedi paljastada. Selle peale sai õpetaja vihaseks ja karjus: „SA EI OLEGI SIIS MIHKEL? MIS NALI SEE SIIS OLGU? AGA SELLIST ASJA KÜLL EI TEHTA! NÜÜD MA LÄHEN KÜLL KUTSUN DIREKTORI!“ Klass muutus tõsiseks ja kostus soovitus: „Kiirelt! Aken on lahti - jookse kui veel saad!“ Vaatamata sellele, et teine korrus...

Piitsa või präänikut?

Märkamatult sisenes direktor. Küllatki tõredal toonil alustas ta pärimist minu päritolu ja eesmärgi kohta. Esitlesin end uuesti, sedapuhku päris nime all ja selgitasin, et tegemist on kooliajalehe eksperimendiga. „Mis ajaleht? Mis kooli?“ küsis direktor. Pärast Treffneri kooli nimetamist muutus direktori hoiak silmapilkselt: „Oi, kui meeldiv. Meil ongi koolis poisse vähe, ehk soovidki sa siia kooli jääda. Tood oma paberid siia, võtame sind hea meelega vastu. Aga eksperiment.. mulle väga meeldivad eksperimendid, aga ehk oleks pidanud siiski ette teatama?“ Selgitasin üllatusmomendi tähtsust, et välja selgitada minu edaspidist käekäiku. Mainisin ka lühidalt

eelnevat kooli. Direktor rõõmustas õpetaja teravate silmade üle. Seejärel õpetaja punastas ning tunnistas, et kui ÖOV kapid ei oleks välja ilmunud, oleks see suurema tähelepanuta jäänud. Vestlus direktoriga klassi ees kestis üle 5 minuti. Lubasin mõned eksemplarid isiklikult kooli toimetada – saab taas Härmat külastada. Lõpetuseks nõudis direktor tungivalt, et jääksin tunni lõpuni klassi. Poolteist tundi ja humanitaarklassiga ajalugu? Reaalipoisile raske katsumus.

Härmas tšikke lantimas?

Kui õpetaja oli mul 10 minutit enne tunni lõppu lahkuda lubanud, jõudis pärale mulle saadetud leheke, kus sooviti minu numbrit. Kahjuks aga lahkusin ning lummavatel humanitaarklassi tüdrukutel jäi mu number saamata. Kuid võin niipalju öelda, et Härma tüdrukud on järjekindlad - samal õhtul otsiti mind orkutist üles ja saadi ka minu number. Tunnistan, Härmas on imekauneid tüdrukuid.

Sõnavahetus ÖOV presidendiga

Tunnist lahkudes tulid teepeal vastu samad tuttavad ÖOV liikmed, kes mind klassis otsimas käisid. Esmapilgul vägagi üleolevad tüübid osutusid õnneks siiski mõistlikeks. Terav 5-minutiline sõnavahetus lahenes siiski viisakalt. Nemadki kutsusid mind Härmasse, kui ma Treffneris antavas hariduses pettun.

Haridus on haridus

Ühesõnaga, ei ole ju vahet, mis koolis sa oma pabereid hoiad, väikese kavaluse korral saad ka teiste koolide tundides käia. Mis aga kõige parem, iga koolipäev on erakordne ja huvitav.

Loll saab kirikuski peksta...

3x foto: Karl Haljasmets

Tantsija, kes ei koba pimeduses

Kui Helena teile koolis vastu juhtub kõndima, võib kindel olla, et ta naeratab. Alati rõõmus, särasilmne ning ülimalt elegantne noor neiu on suutnud ühendada oma reaalse hariduse humanitaarsete huvidega. Pole võimalik? Uskuge mind, on küll..

Kristjan Jasinski

Olles lõpuks vaikes kohvikunurgas maha istunud, saame alustada intervjuuga. Seljataga on pikk-pikk koolipäev ning väljas tibutav vihm ei muuda tuju kõige paremaks. Sellest hoolimata on Helenal silmis sära ning kiirel sammul leti juurest tulnud, istub ta maha.

Tantsides läbi elu

Helena oli napilt kaheksa aastaseks saanud, kui tantsimine tema ellu tuli. Loomulikult ikka sellepärast, et väikese plikatiirsu suurim unistus oli olla suurel laval, kanda ilusaid kleite ning lihtsalt tantsida ja nautida publiku jäagitud tähelepanu. Helena ema, kellele Helena on ääretult tänulik, viis noore neiu käekõrval Hetero stuudio tantsurühma, kuhu püsima ta jäigi. „Tantsinud olen nüüd juba kümme aastat, üheteistkümnese aasta käib,” mõtleb Helena ning tema silmadesse tekib uskumatu sära. „Tantsimisele võlgnen ma nii mõndagi. Eelkõige oma tõekspidamised, esinemisjulguse, hea rühi ning suurepärase sõbrad ning kaaslased.” Helena muutub üha rõõmsamaks ning jutt kiiremaks. On selgelt näha, et tantsimine on tema elu

Helenal on alati suu kõrvuni.

foto: Karl Haljasmets

kõige-kõige tähtsam osa.

Parim loobumine

Olles jubalapsestsaati olnud väga aktiivne noor neidis, on Helenal loomulikult ka peale tantsimise palju huvisid ja hobisid olnud. Ta laulis alates 3. klassist kooris, õppis flööti, näitles, väitles ning tegi tublisti ka capoeira't. Ent aeg on muutunud ning Helena on kasvanud suuremaks. „Otsustasin end täielikult pühendada tantsimisele, eriti vabatantsule, sest just see on tegevus, millega tahan tulevikus leiba teenida ja süvitsi tegeleda. Mind inspireerib meelest see, kui ma kohtan mõnda inimest, kes on mingi asja juures kogu hingega. Kui inimesel on nõnda suur huvi millegi vastu, et selle ees kahvatuvad iganädalased kontrolltööd, halvad ilmad, põnevad peod, isegi suhted vanematega.

Tegelikult ma ei oskagi öelda, kas see on just inspiratsioon, mida nad mulle annavad, aga igal juhul selliste inimeste ees ma kummardan maani. Kummalisel kombel kohtan ma neid üsna tihti ja olen selle üle väga õnnelik,” mõtiskleb Helena ning muigab endale omaselt.

Tulevikus välismaale

Tulevikusihid on Helenal vägagi selged – VÄLISMAALE! Belgiasse näiteks. „Eestis on vabatantsu õppimiseks üsna kesised võimalused ning koreograafiaõpe Eestis pole ka väga tasemel. Seetõttu tõmbab mind pigem välismaale, et seal end harida ning siis tagasi Eestisse tulla, tantsida ja elada nii, nagu mina kõige õigemaks pean,” mõtiskleb Helena. Tema kõige suurem unistus on saada vabakutseliseks koreograafiks ning lavastada

tantsuetendusi. „Miks ma ei taha tantsutreeneriks hakata? Eks ikka seetõttu, et ei tahaks ära rikkuda laste tulevikku. Kui treenerile jääb kahe silma vahele noore rühiprobleem või kellegi puudused, võib see edaspidises elus põhjustada vaevusi,” teab Helena. Noorel neiu on ka oma arvamus kõrghariduse ning selle vajalikkuse kohta. „Kõrgharidus ei ole tingimata vajalik. Elu ei lõpe ära, kui sa ei saa kõrgkooli sisse, kui sul ei ole kõrgharidust. Eesti kõrgharidus kahjuks on üsnagi madala tasemega ja laialt levinud (mingis Sirbi artiklis võrreldi seda kiirtoiduga - et kergesti kättesaadav, aga mitte asjalik) et mitte tagada haritust,” mõtleb Helena.

Kuna meie aeg oli üürrike, lasen Helenal rahulikult minema hakata, et ta saaks end trenniks valmis seada ning anda õhtul endast maksimum.

Oleme juba pool aastat musta leivata sellel saarel...

Samal ajal kui kodumaal viibivad kodanikud end mõnusalt diivanitele sättinud olid ning „pingiviinide paraadi” jälgimist alustasid, jalutasid kaks väliseestlast tuulise Man’i saare peal ning otsisid vabariigi sünnipäeva puhul musta leiba.

Mari Lust, välisreporter

Kuigi mõlemad neid on saarel veetnud juba mitmeid kuid, polnud õige koha leidmine vaid paari meeles oleva märksõna järgi sugugi lihtne. Sellele vaatamata said nad pärast mõningat ringiõsklemist ideaalse tervituse osaliseks, kui peoperemees rõõmsameelselt oma majaukse avas ning lõbusa eestikeelse „tere” ütles. Eestlased polnud antud seltskonnas siiski ainukesed – esindatud olid ka näiteks

argentiinlased, austraallased, britid ning isegi filipiinlased! Igaühel neist oma lugu, kuidas just sellele pisikesele saarele satutud.

Kirjud kaaslased

Minu lugu on üsna lihtne – tulin siia kooli. Uueks koduks sai internaat, mille kohta olid enne küll mõningased eelarvamused, kuid juba esimese nädala lõpuks polnud neist midagi järel. Seltskond on siin veel kirjum kui eelnevalt kirjeldatud isamaalisel üritusel, kuid sellel, kas keegi on pärit Saksamaalt, Hong Kongist, Lõuna-Aafrikast, Moldovast või Luksemburgist, pole siin mingit vahet, sest siin koolis õppides ja elades oleme kõik võrdsed. Hommikuti ärkame kõik tüütu kellahelina peale üles ning läheme uniselt hommikusöögile. Pärast

seda töötame kõik päev läbi selle nimel, et järgmisel aastal ilusate tulemustega lõpudiplom kätte saada. Õhtuti raiskame rõõmsalt ja muretult aega kõike muud kui midagi kasulikku tehes ning kesköö paiku vajume kõik unne süümeepiinadega, sest jälle jäi kursusetöö õigeks ajaks kirjutamata.

Üsna tihti tuleb ette, et peame oma multikultuursed pead kokku panema ning genereerima järjekordseid plaane järjekordseteks festivalideks. Seejärel hakkame plaanide elluviimise nimel usinalt koos töötama ning veedame tunde ja tunde näidendi- või lauluproovides. Tahame ju kõik ühtmoodi, et tulemus oleks fantastiline, ning võttes arvesse seda, kui pühendunud enamik osalejaid on, pole seda

sugugi keeruline saavutada.

„Tere!” leiva kõrvale

Kuna aja möödudes kohanevad inimesed praktiliselt kõigega, pole siin sugugi keeruline ära unustada, kuidas näiteks kodune keefir maitseb. Selle ennetamiseks korraldame aga üritusi, kus tutvustame üksteisele just oma kultuuriruumist pärit sööke, jooke ning muid kodustele iseloomulikke jooi. Ja kes teab, võib-olla paari aasta pärast pörkan juhuslikult kokku mõne praeguse koolikaaslasega ning selle peale, kui mina neile tervituseks „Ahoj!” hõiskan, ütlevad nemad vastu rõõmsameelse „Tere!” Seejärel meenutavad nostalgias kooliaegu ning küsivad, ega mul poleks võimalik neile paari Eesti kohukest saata. Ning võib-olla musta leiba ka.

Paar küsimust Tallinna Ülikooli rektorile Rein Rauale

6.märtsil käis Tallinna ülikooli rektor Rein Raud Hugo Treffnerigümnaasiumi humanitaaridele pidamas loengut teemal „Aasia kultuurilugu”. Miilang kasutas juhust ja esitas veel mõne küsimuse.

Merilin Väärtnõu

Mida te soovitate õpilastele, kes tahavad Tallinna ülikoolis õppida? Millele nad peaksid rõhku panema?

Ma arvan tegelikult seda, et iga õpilane, kes mõtleb ülikooli peale, peab leidma varasemalt oma valdkonna või ala, mida ta tahab õppida, ja siis hakkama vaatama, kus ülikoolis ja mismoodi seda õpetatakse. See mõte, et lihtsalt läheks Tallinnasse, ei ole kõige mõistlikum. Kõige parem viis oma õpinguotsuse tegemise kohta on mõelda selle üle, mis moodi võiks

välja näha üks koolipäev ülikoolis või millega tahetakse tulevikus pärast ülikooli tegeleda. Mõni tahaks näiteks suure hulga välismaalastega

olla koos kuskil teaduslikul konverentsil; mõni tahab turismigrupiga Egiptuse püramiidi otsa ronida; mõni tahab hoopiski laboratoo-

riumis katseid teha. Kui teada, mida inimene tahab oma eluga peale hakata, siis need kõik ülejäänud otsused tulevad sealt. Aga kui rääkida aladest, mis meie ülikoolis on tugevamad kui teistes ülikoolides, siis ma võiksin soovitada näiteks antropoloogiat, aasia kultuurilugu või sotsiaalteadustest psühholoogiat.

Aga mida eestlased võiksid aasia kultuurist õppida?

See on üsna raske küsimus. Teiste maade kultuuri peaks õppima, et teada ja mõista, kuidas elavad teised. Aasia kultuuri peaks tundma selleks, et saada aru näiteks jaapani filmidest, jaapani ühiskonnast ja kõigest muust. Aga et õppida midagi sellist, mis oleks kasulik enda jaoks...võib-olla sisemise vabanemise teid ja tarkuse poole pürgimist, mis on aasia kultuuris traditsiooniliselt tugevam.

Rein Raud annab loengut Treffneris.

foto: Karl Haljasmets

Vaimuhaiguseta varesejalad

Miilang otsustas uurida kolme pedagoogi käekirja. Kas nende käekiri annab tunnistust järjepidevusest, vaimuhaigusest või hoopis võimest eeskujuks olla?

Lembi Anepaio

Käekirja suhtelisi suursi oli erakordselt raske mõõta, veel raskem oli neile panna diagnoosi. Selle järgi tuleks välja, et kooli peal alati naerataval Anna-Liisa Jõgil on positiivsust kõige vähem. See mõnevõrra üllatav tulemus aga ei pruugi midagi katastroofilist tähendada, kuna lõppkokkuvõttes on igal isikupärane käekiri. Üksiktunnuseid on samuti välja toodud, kuid enamik üksiktunnuseid vihas haiglusele, kehkenpükslusele või armukadedusele. Õnneks ei kaldunud kellegi kiri vasakule, mis oleks reetnud vaimuhaigust. On ka rõõm tõdeda, et ükski õpetaja ei osutunud šanatažeerijaks ega pillavaks. Kõikide puhul andis o-täht tunnistust kujutusvõimest ja huumorimeelest. Anne Tartu võib olla uhke oma sõnalõppude üle, mis tunnistavad, et ta arvestab teiste tunnetega. Anna-Liisa Jõgi kirjutab s-tähte nii, et see näitab, et tal on arenenud maitse ja et ta haarab pilguga kõike olulist. Kõikide õpetajate puhul näitas a-täht, et nad ei ole kaotanud oma mõningast reserveeritust, mis kahtlemata käekirja juurde tekib, kui on teada, et seda lähemalt uuritakse.

Lõppkokkuvõttes võin tõdeda, et pärast mitmetunnist uurimist ja puurimist võib rahuliku südamega minna tundi, kuna ühtki mõrvarit meie seas ei liigu.

Podur Zagrebi tšellomängija
föjetonist Cipo külmestas
kehvas garaazis.

ANNE TARTU, inglise keel

Paigutus: Ääreala laieneb järjest. Inimene on ekstrovertne, optimistlik, ambitsioonikas, tahab pidevalt edasi liikuda.

Seotusaste tähtede vahel: Süsteemne loogiline mõtlemine ja sihikindlus, mis aitab eesmärgi saavutada.

Kirja absoluutne suurus: Meeldib žestikuleerida.

Lai kiri: Elav ja vastutulelik inimene.

Sõnavahed: Laiad sõnavahed näitavad iseseisvat mõtlemist, maitset ja isikupära

Üksiktunnused: Ettevõtlik, maine ja armastuse poole püüdlemine. Sõna lõpp näitab, et ta arvestab teiste tunnetega.

Podur Zagrebi tšellomängija
föjetonist Cipo külmestas
kehvas garaazis

Anna-Liisa Jõgi, inimeseõpetus

Paigutus: Vasakul lai äär, paremal kitsas. Ekstrovertne, mõtted ja teod on suunatud tulevikku, sõltumatu ja intelligentne.

Seotusaste tähtede vahel: Ideederikas, tema peas sähvivad mõtted. Ta võib usaldada oma intuitsiooni ja algatusvõimet.

Kirja absoluutne suurus: Meeldib žestikuleerida.

Lai kiri: Elav ja vastutulelik inimene.

Sõnavahed: Laiad sõnavahed näitavad iseseisvat mõtlemist, maitset ja isikupära.

Üksiktunnused: „O“ näitab, et tal on kujutusvõimet ja „a“ huumorimeelt, samas ka, et ta on reserveeritud. Kriips t- tähe peal näitab, et ta on ettevaatlik. „S“ näitab, et ta haarab pilguga vaid kõige olulisemat ning tal on arenenud maitse.

Podur Zagrebi tšellomängija - föjetonist Cipo
külmestas kehvas garaazis

Hele Kiisel, matemaatika

Paigutus: Vasakul lai äär, paremal kitsas. Ekstrovertne, mõtted ja teod on suunatud tulevikku, sõltumatu ja intelligentne.

Seotusaste tähtede vahel: Süsteemne loogiline mõtlemine ja sihikindlus, mis aitab eesmärgi saavutada.

Kirja absoluutne suurus: Asjalik, objektiivne, vaimse iseseisvusega,

tähelepanuvõimega ja teistega arvestav.

Lai kiri: Elav ja vastutulelik inimene.

Sõnavahed: Laiad sõnavahed näitavad iseseisvat mõtlemist, maitset ja isikupära

Üksiktunnused: „A“ näitab, et ta on reserveeritud. „L“-tähe silmus annab mõista huumorimeelest ja kujutusvõimest.

Pisipehme jalgpall hõivab koridorid

Kindlasti on enamik õpilasi märganud vahetundide ajal treppide juures väikest palli kõksivaid koolikaaslasi. Kuna veider võrdub sageli populaarsega, on nn footbagism maailmas laia toetajaskonna leidnud ning ega treffneristidki maha jää.

Katrin Köbas

1972. aasta suvel kohtusid kaks meest - Mike Marshall ja John Stalberger. Selsamal päeval võttis Mike välja väikese teradega täidetud kotikese ja žongleeris sellega kasutades käsi, jalgu ja pead nagu talle oli õpetanud üks indiaanlane. Johniga hakati pallikest pea iga päev kõksima, kuni seda peagi vabalt kontrollida suudeti ning tegevus muutus tähtsamaks kui lihtsalt vaba aja veetmine. 1975. aastal suri Mike ootamatult, kuid

John jätkas uute mängijate toel oma tegevust ning 1976. aastal loodi USA-s National Hacky Sack Association. 1978. aastal toimusid Oregon Citys esimesed võistlused, kus aladeks olid järjestikkune kõksimine ja footbagi võrgumäng. Eestisse jõudis see spordiala arvatavasti 90. aastate keskpaigas.

Ka eestlane oskab lüüa

Nüüdseks on asutatud Eestiski Tallinna Footbagi Klubi, mille projektijuht Ilja Mitrofanov meie uudishimu rõõmuga rahuldab. „Footbag freestylepeamiseks väärtuseks on individuaalsed oskused, millest sõltuvad tulemused võistlusel. Ka pühendumus ja füüsiline ettevalmistus on väga tähtsad,” nimetas Mitrofanov vajalikke omadusi heaks mängijaks saamisel. Veel rääkis ta, et mitmel pool

2x foto: Karl Haljasmets

Õpilased mängivad tihti just füüsika klassi ees.

Eestis on märgata huvi tõusu footbagi vastu, lisades, et hoolimata headest tulemustest mitmetel suurvõistlustel, eestlastel arenguruumi siiski veel jätkub.

Kus on tüdrukud?

Väikesel uurimisel selgus, et kuigi koridoride peal näeme põhiliselt poisse seda

väikest teralist palli kõksimas, siis Treffneri meessugu ka tüdrukuid mängu võtta ei pelga. „Tüdrukute seas on levinud arvamus, et footbag on poiste mäng. Kui aga mõni ilus neiu tahab mängus osaleda, hakkab vaikselt ka poisse rohkem kogunema,” julgustas tüdrukuid Valdur Rosenväld.

Vibutamine vihistab nooli nii saalis kui metsas

Ilus õhtupoolik metsatukas. Parajasti hetkel, kui jõuate järeldusele, et miski pole omaette arutlemiseks parem kui üksindus, tabab teid justkui eikusagilt nool. Tuleb tuttav ette? Kui jah, siis pöörduge palun kiiresti arsti poole!

Maria Sootak

Ometi võib juhtuda, et satute vaatama vibulaskmisvõistlust. Enamasti on terariistaga pihtasaamine välistatud, kuid siiski oleks kasulik omandada mõningaid teadmisi sest iidsest Robin Hoodi leivanumbri.

Üks vibu, üks laskja, üks eesmärk!

Vibuspordis lastakse enamasti märklehti, aga ka kolmemõõtmelisi loomakujusid. Võistlusformaate on mitu – eeskätt

siselaskmine ja väliformaat. Siselaskmine koosneb 3 osast, igas osas lastakse 4 korda 5 noolt 20 m kaugusel olevasse märkehte.

Välivõistlusel on jällegi mingi kindel (maastiku) rada, mille erinevatesse punktidesse on asetatud 28 eri suurusega ja eri kaugustelt lastavat märki. Paljud mis, asi läheb veelgi keerulisemaks – seesama väliformaat jaguneb omakorda kolmeks: jahiringiks, maastikuringiks ja ulukiringiks. Kõigele lisaks on veel 3D formaat, kus lastakse, nagu nimigi ütleb, kolmemõõtmelisi loomakujusid.

Treffneri oma Robin Kapuuts

Suuremad võistlused nagu Euroopa meistrivõistlused või maailmameistrivõistlused kestavad enamasti 5 päeva,

mil lastakse kaks korda maastiku-, kaks korda jahi- ja ainult korra ulukiringi.

Nagu kõikidel teistel spordialadel, püstitatakse ka vibulaskmises maailmarekordeid. Arvestatakse üldise punktisumma põhjal, aga ka iga ring eraldi. On meie kooliski maailmarekordi omanik – Mats-Joonas Kulla 12.c klassist. Tema nimele kuulub ilmarekord JMLB (Junior Male Longbow) vanuseklassis jahiringis aastast 2006. See sama noormees on saanud kaks korda JMLB vanuseklassis Eesti meistriks, 2005. aastal pälvis ta Euroopa meistritiitli ning 2006. aastal krooniti ta maailmameistriks, kust on ka pärit äsjamainitud rekord. Viimasel on lisaks autundele ja arvututele tunnustustele veel üks oluline tähendus. Nimelt

poleks Mats-Joonas peaaegu meistriks kuulutatudki, sest ta oli oma vanuseklassi ainus esindaja, kuna aga tema nimele märgiti uus maailmarekord, sai ihaldatud tiitel siiski omandatud.

Vibumehe mõõdud

Kas kõne all oleva spordi harrastamiseks on siis vaja osavaid käsi, et keerulist laskeriista käes hoida, või peaks hoopis kõvasti pikkust olema, et üle küngaste ja orgude märki näha? Nimetatud omadused tulevad kindlasti kasuks ja mitte ainult vibuspordis, aga põhieelduseks on siiski tahtmine. Vibulaskmine arendab kannatlikkust, suurendab keskendumisvõimet ja pole halb ka silmanägemise parandamiseks.

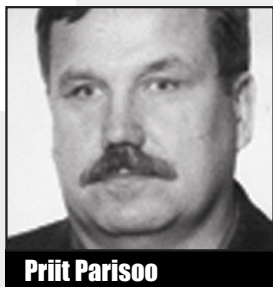
Kilde õpetajatelt

Ülle Keenberg

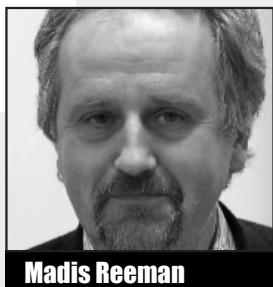
Lauri, sa oled nagu piksevarras kahe neiu vahel.

Inimene on juba kord selline rumal frukt, et kui ta sellest aru ei saa, on see päh.

Priit Parisoo

Ilu ja tulemus on omavahel seoses.

Madis Reeman

Arvate, et füüsika pole piisavalt erootiline? Eksite rängalt - füüsika ongi erootika.

8x foto: Karl Haljasmets

Küsitlus: milline on Sinu sõber?

SIIM RINKEN, 11 a

Oma sõbra kohta ütleksin, et ta on kindlasti tore ja sõbralik. Samuti on ta huvitav isiksus, kellega pole kunagi igav niisama istuda ja juttu ajada.

MIIKAEL JEKIMOV, 10 e

Minu sõber on väga sõbralik. Ta naerab alati ning teeb palju nalja. Kindlasti parimad omadused tema juures on need, et ta ei pahanda kunagi ning ei ütle kellelegi halvasti. Samuti peaks veel ära mainima, et ta on tohutult abivalmis.

LIIS OJOKAS, 10 e

Minu sõber on usaldusväärne ning temaga saab palju nalja. Kindlasti on ta ka hea kuulaja ehk kuulab mu alati ära ja leiab minu jaoks aega. Samuti peaks ära mainima, et ta on heasüdamlik ega ütle kunagi kellelegi halvasti.

KAIRI KALDOJA, 12 d

Kindlasti saab minu sõpra iseloomustada kui toredat ja usaldusväärset inimest. Samuti on ta ka optimistlik ning hea huumorisoonega. Peaks veel ära mainima, et ta on ka väga eriline.

KADI ROSENTHAL, inimene tänavalt

Esimesed kaks asja, mis mulle kohe pähe torkavad on aktiivsus ning heatahtlikkus. Samuti on ta ka rõõmsameelne ning hea huumorisoonega. Ei tohi mainimata jätta, et ta on ka väga kohusetundlik ja sihikindel ning kõige tähtsam on see, et ta on tohutult toetav.

